

[Fogh Rasmussen]

pct. Derimod vil tilskuddene til den sociale boligsektor fortsat vokse. Linien er helt klar. Regeringen vil flytte boligforbruget væk fra de private ejerboliger og over til de offentligt støttede lejeboliger.

Endelig bliver der lagt 8 pct. bruttoskat på privat pensionsopsparing, samtidig med at de populære uddannelses- og boligopsparingskontrakter bliver afskaffet. Også her er linien helt klar: Ringere vilkår for privat opsparing. Den danske befolkning skal i stedet gøres afhængig af de offentlige kasser. Der er et klart og tydeligt ideologisk sigte med regeringens økonomiske plan, og det har samlet overskriften »Mere stat og mindre privat«. Det burde heller ikke overraske, for sådan er Socialdemokratiets politik.

Regeringen har pakket den socialdemokratiske økonomiske politik ind i løfter om skattelettelser, men hvem kan tro på skattelettelser? Hvem tror på, at skatterne kan gå ned, når udgifterne går op? Hvem tror på, at skatterne kan gå ned, når staten får mere og mere gæld? Det er der ingen som tror på. Det er utroværdigt, og det er uansvarligt, når regeringen lover skattelettelser, samtidig med at den lader de offentlige udgifter vokse.

Jo, vist har regeringen planlagt lavere trækprocenter i 1994, men det er jo kun, fordi der skal være valg i 1994. Det er rent ud sagt taktisk bestikkelse af vælgerne, men jeg tror, at vælgerne har gennemskuet dette billige trick. Pengene bliver hentet hjem igen efter valget, og alle kan se, at der venter enorme skatteregninger, hvis regeringen får lov at fortsætte med at øge de offentlige udgifter.

Regeringens strategi til at bekæmpe ledigheden hviler på forældet tankegods og er derfor dødsdømt. Regeringen tror, at statskassen kan skabe arbejdspladser, men det kan statskassen ikke. Statskassen har nemlig ikke selv penge. Hvis staten skal give flere penge ud, må staten også kræve flere penge ind, og hvis staten kan skabe arbejdspladser ved at give flere penge ud, kvæler staten mindst lige så mange arbejdspladser ved at kræve flere penge ind. Den strategi er dømt til at mislykkes. Der kommer ikke mere beskæftigelse ud af den. Det eneste, der sker, er, at den offentlige sektor bliver større, og at den private sektor bliver mindre.

Det var jo præcis sådan, det gik i 1970'erne, da Socialdemokraterne sidst prøvede netop

den politik. Fra 1972 til 1982 blev der skabt 271.000 nye arbejdspladser i den offentlige sektor, men i samme periode blev der nedlagt 200.000 arbejdspladser i den private sektor, og samtidig steg arbejdsløsheden med 242.000 mennesker. Sådan gik det, da Socialdemokraterne sidst havde regeringsansvaret, og sådan frygter vi at det vil gå igen.

Hele befolkningen ved, at den klassiske arbejdsdeling i dansk politik er den, at de borgerlig-liberale partier får overladt regeringsansvaret, når der skal ryddes op efter Socialdemokraternes solderier. Når så økonomien er kommet på fode igen, får Socialdemokratiet igen ansvaret og sætter de opnåede forbedringer over styr, og så kan de borgerlig-liberale partier starte oprydningsarbejdet forfra. Sådan har vi set det gang på gang. Vi frygter, at Socialdemokratiet nu er ved at sætte 10 års økonomisk genopretningspolitik overstyr.

Venstre har et liberalt alternativ til regeringens socialdemokratiske politik. Vi skal aktivt bekæmpe ledigheden. Det skal ske ved at skabe ægte job i den private sektor og ikke ved kunstige orlovsordninger og jobskabelsesordninger i det offentlige. Den private sektor skal være større, og derfor skal vi ikke læsse nye byrder på de private virksomheder. Tværtimod bør de aflastes for omkostninger og befries for de snærende bindinger, der forhindrer deres udvikling. Det skal være attraktivt at drive selvstændig virksomhed, ja, faktisk burde selvstændige erhvervsdrivende have en positiv særbehandling i lovgivningen, fordi de løber en stor økonomisk risiko. Det skal være attraktivt at eje sin egen bolig og spare op til sin egen private pension.

Vi vil arbejde for mere frihed på arbejdsmarkedet, friere og mere fleksibel arbejdstid, a-kasse-frihed, pensionskassefrihed, ret for enhver til at hæve sine penge i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond og frihed fra det reelle tvangsmedlemskab af fagforeningerne. Og vi vil arbejde for en ægte reform af dagpengesystemet. I det hele taget ønsker vi en offensiv og optimistisk strategi.

Regeringens politik er defensiv og pessimistisk. Regeringen synes at være faldet for den teori, at der kun er en given mængde arbejde i samfundet, og at den så skal fordeles. Det er en forkert teori. Nok betyder større produktivitet, at der bliver frigjort arbejdskraft ét sted; men